

ZAKÁZANÝ POLÍVKA: ODĚSA SE NESMÍ. BÁJEČNÍ KYJEVŠTÍ PUČISTÉ UPALOVALI A VRAŽDILI. Liberální heslo žlutomodrých demokratů: Jeden jazyk, jeden národ! Zmanipulovaný dav opět křičí Ukřižovat! Stále stejný velikonoční příběh?

- CZ24 News | 15. dubna 2022

ČESKO: MICHAL SEMÍN byl přítomen premiéře díla, které už hned tak nezazní, což způsobilo, že se z něj snad stane "sprejer samizdatu" – pokud ho ovšem uvědomělí neprásknou a "liberální demokraté" hned poté nezavřou

V pašijovém týdnu se snažím vyhýbat všemu, co mi zakrývá pohled na Toho, jehož vzkříšení budu zanedlouho slavit. Mezi tato jindy vyhledávaná potěšení patří i koncerty, snad jen s výjimkou těch, jež připomínku Kristova utrpení neruší. Takový byl i hudební večer, pořádaný svérázným multiinstrumentalistou a mistrem republiky v bezmotorové letecké akrobacii Václavem Polívkou v černošickém kostele Nanebevzetí Panny Marie.

Navíc jsem obdržel osobní pozvánku a tak by se neslušelo, aby skončila v koši. Měl jsem však pro hudební povyražení ještě jeden důvod, který – na první pohled – s pašijovým příběhem nesouvisí. Nebyly jím skladby mnou oblíbených Jana Dismase Zelenky a Henryka Góreckiho, ale zbrusu čerstvé dílo z dílny samotného pořadatele koncertu. Dílo, které černošické představení katapultovalo ještě do jiných výšin, než které Václav běžně zahraje či zazpívá, nebo do kterých létá na svém kluzáku.

Nazval je Oděsa a do poslední chvíle nebylo jasné, v jakém provedení zazní. S plným pěveckým sborem? Nebo to autor odzpívá celé sám? Či snad zazní pouze nástroje? Proč ta nejistota? Polívkova záliba v improvizaci, nebo skladatelský šlendrián? Ani jedno. Pravda, pár lidí onemocnělo, ale to by plnohodnotné předvedení Oděsy nezhatilo. Tím skutečným důvodem byla vzpoura, opírající se o nesouhlas některých muzikantských kolegů s textem.

Masakr kyjevských pučistů

Kdo si začal všimnout dění na Ukrajině teprve 24. února L. P. 2022 (v Černošicích je dokonce i květinová výzdoba ve veřejných truhlících žlutomodrá), musel být zmaten. Co mohou mít muzikanti proti hrdinným mírumilovným Ukrajincům bránícím svoje město před krvežíznivými Moskaly? Jenža ouha – Václav Polívka, nejsem unášen proudem hlavní mediální stoky, obrací náš zrak, či vlastně sluch, k oděským událostem z doby před osmi lety. Co se tehdy stalo?

Bylo krátce po násilném převzetí moci v Kyjevě pučistickou vládou, najmenovanou náměstkyní amerického ministerstva zahraničí Victorií Nulandovou. Příslušníci Pravého sektoru a fotbaloví chuligáni, kteří byli do Oděsy přivezeni speciálními autobusy ze západu země, spolu se speciálními jednotkami armády řízenými zahraničními poradci, [zapálili, s použitím zápalných bomb, místní Dům](#)

[odborů](#). Tím skutečným cílem však nebylo sídlo proruských sil, ale více jak 40 Oděsanů stranicích ruské cestě, kteří v té budově právě přebývali.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Neozbrojení lidé, často těžce zranění, kterým se podařilo z hořícího pekla uniknout, byli dobíjeni na ploše před domem baseballovými pálkami a železnými tyčemi. Těžce zraněným, mezi kterými byli i ženy a staří lidé, nebyla poskytnuta lékařská péče. Doktoři a hasiči, kteří na místo dorazili, se naopak stávali cílem rozběsněných „majdanovců“. Tato hrůza, tak příznačně ilustrující nelegálním převratem „reinkarnovaný“ ukrajinský nacismus, na jehož kontě jsou tisíce Židů, Poláků či Rusů, si kromě desítek mrtvých vyžádala i stovky zraněných. Konečný počet obětí oděského masakru není doposud znám, protože nová prozápadní vláda v Kyjevě nezávislé vyšetřování nikdy neumožnila.

Jeden jazyk, jeden národ!

Ale zpět do českých Černošic, do mediální reality průměrného televizního diváka, pro něhož válka na Ukrajině začala teprve před pár týdny (z oděského masakru, ani z osm let trvajících ostřelování Donbasu, mezi jehož oběti patří i přes 14 tisíc rusky mluvících civilistů, totiž žádné speciální studio nevysílalo).

V kostele narváno není, ale v každé lavici sedí vždy alespoň několik hudby chtivých posluchačů. Paní, která přišla přede mnou, se pídí po programu. „Někdo je odnesl, prý v nich byly chyby“, povídá chlapec, pověřený prodejem lístků. Škoda. Nejen já, ale i ostatní hosté by se totiž z programu dočetli, že:

„Ve skladbě Oděsa, inspirované 6. dílem dokumentu *Růže mají trny*, je příběh zabití nevinného ze zlé vůle, ale i omylem a lhostejností, který si připomínáme v předvelikonoční době, vyjádřen v rovině skupina proti skupině.

Místo „na Golgotu“ dav křičí „na Kulikovo“, „rozvrací náš národ“ se vyvinulo na „jeden jazyk, jeden národ“, není vyprovokován falešným obviněním z rouhání, ale falešným obviněním ze střelby, myšlenka je však stejná – nenávisť k tomu, kdo odmítá uznat, že jsme lepší, než on, kdo odkrývá naše vady, lež a pokrytectví, která vede k silné touze jej zničit, třeba i zabít a která nás vede k přesvědčení, že účel světí prostředky.

Nové je dovedné využití této lidské vlastnosti organizovanými zájmovými skupinami pro své obohacení. Zemřel a byl pohřben náš smysl pro pravdu a spravedlnost. Zmrtvýchvstání zde znamená otevření očí, uší, užití rozumu, místo slepé poslušnosti a napodobování druhých. A každý, kdo k tomu přispívá, je Josefem z Arimatie, který tělo z kříže odklidil z dohledu a umožnil oživení, které by v původní poloze nebylo mnoho platné, ať už je chápeme doslovně, nebo symbolicky.

Skladba též dává možnou odpověď na otázku, jak se mohlo stát, že se našlo tolik lidí, kteří usilují místo života v náruči skvělé, prospívající, demokratické, svobodné, necenzurované a mírumilovné EU buď o samostatnost, nebo o připojení ke škaredé, upadající, cenzurované, despotické, militantní diktatuře Ruské federaci tak vášnivě, že jim kvůli tomu stojí za to vést osmiletou občanskou válku, která dodnes trvá. A otázku, co EU a především ČR, tedy my, sledujeme její podporou a pokusy utajovat některé skutečnosti o důvodech jejího vzniku, průběhu i současného pokusu RF o její ukončení v americkém stylu.“

Fanatismus zmanipulovaných

Teprve po koncertu se dozvídám, že onou chybou byl tento text. Někteří ze zpěváků, kteří s představením Oděsa nesouhlasili, je pod záminkou vadných výtisků jednoduše zkonfiskovali. Po úvodním Chvalme Boha silného si vzal Václav Polívka slovo, aby nás uvedl do děje dramatu, o němž mnozí z přítomných možná slyšeli poprvé. A objasnil, proč Oděsu zazpívá, s výjimkou krátkého vstupu jednoho necvičeného, leč dobře znějícího zpěváka, sám. S rizikem, že se mu ostatní pěvci či někteří instrumentalisté na plac nevrátí.

Naštěstí se tak nestalo. Během provedení Oděsy – během kterého se jeden z hostů s pohoršením ve tváři vytratil – se sbor, spolu s dirigentem, rozhodl, že dá hudbě přednost před gestem. Přítomní to ocenili potleskem, větším, než Oděsu, kterou někteří aplausem, nejspíš demonstrativně, neocenili vůbec. Tak jako muž přede mnou, jehož žlutomodrá stužka byla větší, než knír.

Polívkovu Oděsu na žádném záznamu, bohužel, nemáme. Byla to premiéra a není mi známo, že by si někdo, byť jen amatérsky, skladbu nahrál a poskytl ji éteru. Že by se v blízké době objevila i na jiných pódiích je krajně nepravděpodobné. Václav Polívka by jistě nic nenamítal, ale když i Státní opera ruší toho známého putinovce Čajkovského, není realistické očekávat, že by si koncertní síně o Oděsu metali los.

Tradice bolševických zákazů

Žijeme v divné době. Chce se po nás, abychom se neptali a nepátrali po příčinách událostí, které nám mění život před očima. Čelíme propagandě a máme se tvářit, že ji chrlí pouze jedna strana konfliktu. Všude kolem nás je vyžadována konformita, kdo vybočí z přednastaveného, skupinového myšlení, riskuje svou pověst či zaměstnání.

Václavu Polívkovi tato protiproudňá vlnka vystavila v Černošicích stopku – dva dny po odehrání Oděsy, v níž neglorifikuje ruskou věrchušku, ale jen poukazuje na utrpení obyčejných lidí i z druhé strany barikády, mu kulturní odbor města zrušil předem domluvený program na každoroční Mariánské pouti. Lze však realisticky očekávat, že spolupráce ze strany města delší dobu obnovena nebude – Polívka se do soudružského šiku nezařadí a podzimní komunální volby vedení radnice k lepšímu, podle zasvěcených odhadů, nezmění.

Vrací nás to do doby, kdy se za odlišný názor, než jaký traktovala vrchnost, taky trestalo. Nedávno jsem shlédl pasáže z filmu Nechte zpívat Mišíka. Název snímku připomíná nápis, který jsem vídával na některých pražských zdech v lidově demokratické éře, když měl Mišík od komančů hudebního zaracha. Dnes, v době liberálně demokratické, sahám po spreji a vyrazím hledat vhodnou černošickou zeď pro podobný vzkaz:

Nechte zpívat Polívku!

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

Autor: Michal Semín

[ZDROJ](#)